

Uchwała Nr XIX/457/16
Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego
z dnia 30 sierpnia 2016 r.

w sprawie skarg Towarzystwa Miłośników Połomu dotyczących nieprawidłowości w nadzorze nad Mazurskim Parkiem Krajobrazowym.

Na podstawie art. 229 pkt 5, art. 237 i art. 238 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) uchwała się, co następuje:

§ 1. 1. Uznaje się skargi Towarzystwa Miłośników Połomu w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru nad Mazurskim Parkiem Krajobrazowym przez Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego i Zarząd Województwa Warmińsko-Mazurskiego za bezzasadne.

2. Uzasadnienie stanowiska zawartego w ust. 1 stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Sejmiku Województwa
Warmińsko-Mazurskiego

Piotr Żuchowski

Załącznik do Uchwały Nr XIX/457/16
Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego
z dnia 30 sierpnia 2016 r.

Uzasadnienie

Dnia 13 lipca 2016 r. Towarzystwo Miłośników Połomu złożyło skargę na Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego zarzucając nieprawidłowości w nadzorze nad Mazurskim Parkiem Krajobrazowym w zakresie:

- 1) usunięcia z Regulaminu Mazurskiego Parku Krajobrazowego zapisów o realizacji Planu Ochrony Parku.
- 2) nie zapewnienia właściwych środków budżetowych na realizację Planu Ochrony Parku w roku 2106,
- 3) zaniechanie szacowania kosztów realizacji Planu Ochrony MPK,
- 4) tolerowanie zaniechań opracowania okresowych ocen realizacji Planu Ochrony MPK,
- 5) tolerowanie faktycznego braku służby Parku, której głównym zadaniem jest kontrola przestrzegania zakazów i ograniczeń obowiązujących w Parku,
- 6) zaniechanie działań przeciwdziałających powstaniu nielegalnych ogrodzeń na terenie MPK.

Ponadto 18 lipca 2016 r. Wojewoda Warmińsko-Mazurski przekazał do rozpatrzenia Sejmikowi wg właściwości skargę złożoną do niego, w części dotyczącej zarzutów w działalności Marszałka odnośnie Mazurskiego Parku Krajobrazowego. W skardze tej znalazły się w istocie analogiczne zarzuty, wobec czego w pełni usprawiedliwione jest ich łączne rozpatrzenie. Ponadto, ponieważ formalnie rozstrzygnięcia dotyczące MPK podejmuje Zarząd Województwa skargi postanowiono rozpatrzyć, jako złożone zarówno na Marszałka, jako Przewodniczącego Zarządu jak też na cały organ wykonawczy.

Należało zważyć, co następuje:

- 1) Regulamin Organizacyjny Parku stanowi dokument określający organizację wewnętrzną oraz tryb pracy Parku. Wymienione w nim zostały m.in. podstawowe zadania poszczególnych Zespołów oraz Służby Parku, a także obowiązki wszystkich pracowników Parku. Plan Ochrony Parku jest odrębnym dokumentem stanowiącym m.in. o sposobach ochrony wartości przyrodniczych na jego terenie. Należy jednak wyraźnie podkreślić, że ww. Plan, ustanowiony Uchwałą Nr XIX/368/12 Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 28 sierpnia 2012 r., obowiązuje bez względu na fakt czy jest wymieniony w Regulaminie Organizacyjnym czy też nie, w stosunku do wszystkich pracowników Parku, ale również dotyczy każdego, kto przebywa na terenie objętym jego zakresem.
- 2) Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753 z późn. zm.) Samorząd Województwa otrzymuje z budżetu państwa dotacje na realizację przejętych od dnia wejścia w życie ustawy zadań własnych, które dotychczas były realizowane przez jednostki administracji rządowej tj. na funkcjonowanie parków krajobrazowych. Niemniej jednak środki wydatkowane rokrocznie na działalność parków krajobrazowych są istotnie wyższe niż dotacje celowe przekazywane przez Wojewodę Warmińsko-Mazurskiego. Obecnie przekazywana przez Wojewodę dotacja celowa na zapewnienie funkcjonowania parków krajobrazowych pokrywa jedynie 55% kosztów ponoszonych przez Samorząd Województwa Warmińsko-Mazurskiego. Mimo regularnie kierowanych do Wojewody pism z informacją o konieczności zwiększenia wysokości dotacji, pozostaje ona od 2009 roku na stałym, niewystarczającym poziomie. Pozostała kwota, niezbędna do utrzymania bieżącego funkcjonowania parków krajobrazowych i realizacji ich statutowych działań, finansowana jest z budżetu Samorządu Województwa.
- 3) Szacowanie kosztów realizacji Planu Ochrony MPK jest obligatoryjne przed sporządzeniem tego planu, co wynika z § 14 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie

sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody.

4) Odnośnie zaniechania okresowych ocen realizacji Planu Ochrony Parku przez Radę Parku należy zauważyć, że jest to organ opiniodawczo - doradczy Dyrektora Parku, a nie organu wykonawczego samorządu województwa. Ponieważ ustawodawca nie określił sposobu, trybu i metodyki dokonywania takiej oceny nie można stawiać kategorycznego zarzutu zaniechania w tym zakresie, a należy przypuszczać, iż wkrótce dokument zostanie sporządzony.

5) Odpowiadając na zarzut tolerowania faktycznego braku służby Parku należy zaznaczyć, że problemy kadrowe z jakimi borykają się parki krajobrazowe w Polsce są znaczne. Marszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego zadbał by od 2009 r. tj. od chwili przejęcia przez Samorząd Województwa kompetencji ws. Mazurskiego Parku Krajobrazowego zatrudniono w tej jednostce 3 dodatkowe osoby i zwiększono tym samym ich liczbę do 11 (w tym liczbę strażników z 1 do 2). Należy pokreślić, że wbrew opinii skarżącego na temat głównych obowiązków służby parku krajobrazowego jej podstawowymi zadaniami nie jest kontrola przestrzegania zakazów, a zadanie określone w art. 107 ustawy o ochronie przyrody.

6) Odnosząc się do zarzutów w sprawie budowy ogrodzenia na jednej z działek z terenu MPK. Informacja w tej sprawie została przekazana zgodnie z kompetencjami do Inspektoratu Nadzoru Budowlanego zarówno przez Departament Ochrony Środowiska, jak i MPK. Ponadto z informacji uzyskanych od dyrektora MPK wynika, że po zamknięciu sprawy przez PINB w Szczytnie, Park skierował kolejne pismo do wskazanego organu z prośbą o ponowną weryfikację przedsięwzięcia w świetle wyroku WSA w Opolu (sygn. akt II SA/Op 417/13), stanowiącego o możliwości uznania ogrodzenia w określonym przypadku za obiekt budowlany. Podkreślić jednak należy, że Samorząd Województwa nie jest organem wyższego stopnia w stosunku do Powiatowej Inspekcji Nadzoru Budowlanego – funkcję tę pełni zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy Prawo budowlane wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego.

W tym stanie rzeczy, pomimo istniejących obiektywnych trudności w realizacji zadań z zakresu ochrony przyrody skargi należało uznać za bezzasadne.

Jednocześnie wykonując dyspozycję art. 239 K.p.a. zawiadamia się, iż w przypadku, gdy skarga została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił ją bez wskazania nowych okoliczności Sejmik może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy bez zawiadamiania skarżącego.